

Немачка штампа о сукобу око српског воза из Београда за Косовску Митровицу који није стигао на циљ пише да је темељни спор Београда и Приштине далеко од решења.

У тексту „Крчки Балкан” лист Франкфуртер алгемајне цајтунг пише: „Ратничке речи које су током викенда изговорене између Косова и Србије, биле су пре свега позоришна представа. Није вероватно да ће доћи до насиља између две земље. Али овај случај показује колико су крхки мир и стабилност на Балкану.”

“Спор око железничке линије између Београда и Северног Косова где су насељени Срби, није лакрдија, већ опасан симптом кризе. Да се радило о само једној обичној саобраћајној вези, ствар би била решена прагматично као што су решене и многе друге током протеклих година. Али, Србија је направила провокацију исписивањем паролe „Косово је Србија” по возу – а Косовари су спремно прихватили лопту”, пише лист.

Минхенски Зидојче цајтунг у тексту „Воз који не вози никуда”, што је наслов немачког шлагера Кристијана Андерса из 1972. пише:

„После 18-годишњег прекида, Србија је хтела да у суботу поново почне са железничким саобраћајем са Косовом -пропагандним возом у бојама српске заставе. После жестоких реакција суседа, српски премијер Александар Вучић је ипак наредио да се воз заустави пред самом границом”.

"Он је оптужио Приштину да је послала полицијске снаге на границу да би испровоцирала сукоб. Воз са натписом „Косово је Србија” на више језика, требало је да вози до Косовске Митровице”, подсећа лист.

Лист је објавио и коментар „Срце све мање и мање” у коме пише и ово: „Да бисте из људи искамчили оно најгоре, морате им дати суседе. Да ли неко толерише гласну музику и гомиле лишћа – то често зависи од тога да ли је сам направио буку и ђубре или они допиру из суседне стамбене јединице. При погледу преко ограда, срце се смањује,

Колико год ова провокација била јевтина и колико год апсурдно било инсценирање Србије као миротворца – овај воз није био само лакрдија. Он је био подсећање на то да је мир у Европи резултат болних компромиса, оцењује коментатор листа.

Сарадња између Косова и Србије се базира на обећању да ће обоје бити део ЕУ. А за ароганцију и кратковидост, које ту ЕУ уништавају изнутра, неће први платити Фаражи, Лепенове и Петријеве у центру друштва. Распад ће почети на ободима – тамо где ЕУ још увек значи наду”, пише Зидојче цајтунг.

„Намерна провокација”, пише изнад коментара у дневнику берлински Тагесцајтунг. Лист пише да је ово била срачуната провокација – наравно да су пошли од тога да косовска влада неће допустити тако нешто, и наравно да се ту није радило о слободном превозу особа између две земље”.

„Јаки човек Србије, Александар Вучић, којег је Европска унија много хвалила због своје мирнодопске политике, као да жели да покаже да уме и друкчије. Још и пре српског православног воза, у Француској је ухапшен бивши премијер Косова Рамуш Харадинај – на основу српског налога за хапшење, у којем га Београд терети за најстрашније ратне злочине. Већ и то је у Приштини схваћено као тешка провокација”, додаје лист.

„Једино логично објашњење српске провокације са возом јесте да Вучић хоће да изврши притисак на ЕУ како би она више изашла у сусрет Србији. Али, то је и играње ватром са српском мањином на Косову и албанском на југу Србије, које би лако могло да се отме

контроли", оцењује лист.

„Ова мала епизода", указује магазин Фокус, „показује колико брзо ситнице могу да се претворе у озбиљну опасност. Она показује још нешто: принципијелне позиције у косовском сукобу су и даље непремостиве. И поред вишегодишњих посредничких напора ЕУ, и поред милијарди за финансијску помоћ, и поред заштитних снага КФОР које предводи НАТО, и поред велике иностране мисије ЕУЛЕХ, Србија хоће да поврати Косово које се 2008. године отцепило и сада га признаје више од 100 земаља, подсећа лист.

Лист додаје да "компримиси, које предлаже Брисел, а ионако нису спроведени у дело, гребу само по површини проблема."

(Фонет)